

de slachtoffers onder de Ambonnezen zijn meegeteld, is onzeker.¹

★

De Chinezen zijn in de *Bersiap*-tijd niet vervolgd, wèl enkele maanden later. Deze grote bevolkingsgroep was op Java in maart '42, onmiddellijk na de ineenstorting van het Nederlandse gezag, het slachtoffer geworden van plunderingen. Zij had zich tijdens de Japanse bezetting zo goed mogelijk aan de moeilijkheden van het dagelijks bestaan aangepast. Na de uitroeping van de Republiek liep zij aanvankelijk geen gevaar. Talrijke Indonesiërs die achter de Republiek stonden, namen aan dat deze op de daadwerkelijke steun van Nationalistisch China kon rekenen. Vonden in bepaalde plaatsen of steden wandaden tegen Nederlanders, Indische Nederlanders of Ambonnezen plaats, dan hesen Chinezen de Chinese vlag en werden zij met rust gelaten. Anderzijds voelden de meesten er niet voor, deel te nemen aan de anti-Nederlandse boycot. Anderen waren er die actieve steun gingen verlenen aan het Nederlandse gezag. Dat wekte weerstanden. Hier en daar werden Chinezen gekidnapt – het gevolg was dat vooral vermogenden die zich bedreigd voelden, naar de Nederlandse enclaves vluchtten. Wandaden tegen de Chinezen werden bij verscheidene gelegenheden door Republikeinse autoriteiten veroordeeld maar die autoriteiten bleken niet in staat ze te beteugelen. Het gevolg was dat de traditionele wrok jegens de rijke Chinezen (een kleine minderheid!) tot gewelddaden leidde waarvan de gehele bevolkingsgroep het slachtoffer werd. Begin juni '46 kwam het in Tangerang bewesten Batavia (zie kaart II op de pag.'s 728–729) tot een ware vervolging van de er wonende Chinese minderheid die ca. vijf-en-twintigduizend zielen telde: woningen en winkels werden in brand gestoken en meer dan zeshonderdvijftig mannen, vrouwen en kinderen werden vermoord – velen kwamen in de vlammen om. Diegenen wier leven was

¹ Ook *die* schatting is vermoedelijk te laag geweest: vermoorden werden alleen aangemeld als zij relaties hadden die dat konden doen, maar talrijke Indisch-Nederlandse mannen en vrouwen die met Indonesiërs gehuwd waren, leefden geïsoleerd in de binnenlanden en het is aannemelijk dat onder hen veel meer dan honderd slachtoffers zijn gevallen. Wij vermelden in dit verband dat er eind '48 in heel Indië nog ca. vijf-en-twintighonderd Europeanen zoek waren – dat cijfer sloot evenwel ook personen in die in de Japanse bezettingstijd spoorloos waren verdwenen.